

Huszonhat év, szikracsapóval a kézben

Majdnem három évtizedes munkája elismerésül vehette át a gróf Széchenyi Ödön Emlékplakettet dr. László Győző december első napján, Igalban. A Fonyódi Önkéntes Tűzoltó Egyesület elnöke az önkéntes tűzoltóparancsnokok somogyi konferenciáján kapta meg a díjat.

Az idén dr. László Győzőt jutalmazta Somogyban a Magyar Tűzoltó Szövetség a Gróf Széchenyi Ödön díjjal. „A Fonyódi Önkéntes Tűzoltó Egyesület elnöke élete jelentős részében a Balaton-parti egyesület feltámasztásán és folyamatos működtetésén fáradozott. Voltak hullámvölgyek, mégis azon kevés közösségek egyike a fonyódi ma az országban, amely tűzoltózenekart is működtet.” – ezt Heizler György, a Somogy Megyei Tűzoltószövetség elnöke mondta, amikor Wéber Antal tűzoltó dandártábornok, megyei katasztrófavédelmi igazgatóval együtt gratulált a rangos elismeréshez.

- Egy 1907-es bejegyzés már említi a Fonyódi Köteles Tűzoltóság létrehozását. Én 1987-ben lettem az egyesület tagja és '91 óta vagyok az elnöke – mutatkozott be büszkén dr. László Győző. – Negyvennégy tagot számlálunk, huszonnégyen a tűzoltási és műszaki mentési feladatokat látják el, míg a húszfős tűzoltó zenekar a hagyományőrzést és a kulturális feladatokat vállalta magára. Én magam a zenekarban legfeljebb a hangszereket cipelem. Sokszor mondták, hogy most már nekem is meg kellene tanulnom valamilyen hangszeren játszani, ha már szinte minden pénteken ott vagyok a próbákon. De még nem sikerült rávenni magam. Egyébként egy nagyon lelkes csapatról beszélünk, amelynek karmestere nagyon komolyan veszi a feladatát. Szikracsapót pedig már rég fogtam a kezemben.

- **Nyilván nem volt ez mindig így...**

- A 90-es évek elején nagyon sok volt a belvíz, ezért szivattyúkat szereztünk be. Volt, hogy éjjel-nappal dolgoztunk a víz eltávolításán. De volt egy időszak, amikor a tőzeg- és nádasüzekből volt különösen sok. Egy nádas egyszer foglyul is ejtett, beleestem az árokba, a békalencse pedig ráragadt a szemüvegemre. Mikor megláttam az akkori marcali tűzoltóparancsnok, majd megpukkadt a nevetéstől. Az utóbbi időben az ilyen típusú káresetek megszűntek a térségben.

- **Hiányzik?**

- Valamennyire hiányzik, de az adminisztratív feladatok, a pályázatok kitöltik az időm nagy részét. No és fiatalokat kell toborozni, hiszen az egyesület többségét az érett korosztály tagjai teszik ki. Ami persze olyan szempontból megnyugtató, hogy tapasztalt kollégák vonulnak a bajbajutottak segítségére. Pillanatok alatt összegyűlnek a szertárnál, gyorsan összejön a csapat még éjszaka is. Aztán sietnek megfékezni az avartüzeket, felszámolni a rendkívüli időjárás okozta károkat – eltávolítani a kidőlt vagy veszélyessé vált fákat, megsegíteni a havas, jeges, síkossá vált úton elakadt járműveket. De vérfrissítésre mindig szükség van.

● **Nehéz újoncokat toborozni?**

● Olyan szempontból igen, hogy a fiatalok közül sokan külföldön dolgoznak vagy még tanulnak, ezért hét közben nincsenek itthon. De tűzoltónak lenni megtisztelő feladat, és mindig van, aki velünk együtt úgy gondolja, hogy jót tenni jó. Olyanok is vannak, akiknek a hagyományok őrzése a fontos, ők minden pénteken lelkesen csatlakoznak a zenekarhoz.

● **... egy nem is akármilyen múlttal rendelkező zenekarhoz...**

● Így igaz. A gyökerek az 1920-as évekbeli leventezzenekarig nyúlnak vissza, ugyanis ennek a tagjai álltak össze tűzoltózenekarrá. A mai húsfőcs – főként rézfúvós – csapatban 17 és 66 éves tag is zenél. Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy a megyénkben a miénk az egyetlen, de országos szinten is csak igen kevés tűzoltózenekar működik. Repertoárjuk a régi, már-már elfeledett magyar indulókból, katonadalokból áll, de feldolgoztak már polkákat, és fúvószenekarra átírt modernebb darabokat is szívesen játszanak. Legutóbb a szőkedencsi egyesület új járműveinek átadásán húzták. Magas színvonalú munkájuk elismeréséül pedig elnyerték a Somogy Megyei Önkormányzat által adományozott "Somogy Polgáraiért" kitüntető címet.

● **Akkor szépen gyűlnek az elismerések...**

● Bizony. Ez fontos visszajelzés arról, hogy jól végezzük a munkánkat. Nagyon jóleső érzés volt átvenni a Gróf Széchenyi Ödön Díjat is. Megható volt, hogy az önkéntes tűzoltóparancsnokok társaságában kaptam meg ezt az elismerést, akik mind gratuláltak az elért eredményeinkhez. Nekem, „öreg nyuggernek”, aki már annak is örül, hogy dobog a szíve, ez óriási dolog.

Kép és szöveg:

Bázelné Mihályka Szabina tű. főhadnagy

